

ЪРЛ СТЕНЛИ ГАРДНЪР

РЕПОРТЕР

Превод от английски: Борис Миндов, 1988

chitanka.info

Мей Девърс влезе в кабинета ми с пощата в ръце. Застана за момент до моя стол, сложи пликовете на бюрото, поспря се да поразмести мастилницата и преспапиетата, да поразтреби.

Носеше лачен колан, а по-надолу виждах потрепването на мускулите, когато гъвкавото й тяло се движеше насам-натам. Обгърнах с ръка колана и започнах да я притеглям към себе си.

— Не се закачай! — сряза ме тя, опитвайки се да махне ръката ми, но не се стараеше чак толкова. — Слушай, имам работа. Пусни ме, Пийт.

— Задържам те за откуп, засмянооко момиче — казах ѝ аз.

Изведнъж тя се наведе. Устните ѝ опариха моите... и Седрик Л. Бонифейс реши точно в този момент да нахълта в кабинета ми, без да чука.

Мей чу предупредителното изщракване на бравата и вдигна сноп книжа от бюрото. Аз пригладих с пръсти косата си, а Бонифейс се прокашля — най-изтънчен професионален жест.

Тъй като не бях сигурен дали не съм изцапан с червило, аз се облакътих на бюрото, закрих устата си с пръсти и се вторачих съсредоточено в една отворена юридическа книга.

Мей Девърс каза: „Добре, мистър Уеник, ще се погрижа да го пратя по пощата“ — и тръгна към вратата. Когато минаваше покрай Бонифейс, тя се обрна и ми хвърли дяволит поглед, сякаш искаше да каже: „Е, тарикат такъв, видя ли как се насади.“

Бонифейс се втренчи строго в мен. Жълтеникавите му очи със синкаво-белезникави очни ябълки ми напомняха за двете половинки на разрязано твърдо сварено яйце. Бонифейс бе в отвратително настроение.

— Каква беше тази суматоха? — попита той.

— Суматоха ли? — учудих се аз, като вдигнах очи, но продължавах да държа ръката си на устата. — Къде?

— Тук — рече той.

Мей Девърс тъкмо затваряше вратата.

— Вие да сте чули нещо, мис Девърс? — попитах колкото се може с по-голямо достойнство.

— Не, сър — отговори тя с престорена скромност и се измъкна в коридора.

Загледах се навъсено в отворената юридическа книга на бюрото си.

— Като че ли не мога да схвани разликата — освобождаване под гаранция първа и втора степен.

Това накара Бонифейс да омекне донякъде. Той обичаше да ораторствува по академични юридически въпроси, от които никой друг не се интересуваше:

— Разликата — каза той — е сравнително проста, ако не се объркаш в терминологията. Преди всичко трябва да знаеш кой е определящият фактор при класифицирането на всички видове освобождаване под гаранция.

— Да, сър — произнесох, притиснал с длан устата си.

Бонифейс ме изгледа.

— Уеник — рече той, — има нещо странно в отношението ти към нашата кантора. Ти трябва да учиш право. Да правиш разследвания. Ти си кръстоска между истински юрист и детектив. Когато проверявам обаче подоходния ни данък, излиза, че заедно с хонорарите, които си получавал през последните три месеца, заплатата ти възлиза някъде над петнайсет хиляди долара годишно.

Нищо не можех да отговоря, затова си замълчах.

Мей Девърс отвори вратата и съобщи:

— Мистър Джонатан иска да ви види веднага, мистър Уеник.

Станах от стола така, като че беше посипан с кабарчета, и казах:

— Идвам веднага. Извинете ме, мистър Бонифейс.

Мей Девърс, която стоеше на вратата, водеща към началническите кабинети, се изсмя, когато извадих носна кърпичка и избърсах червилото от устните си.

— Така ти се пада, като не мируваш — каза ми тя.

Нямах време да ѝ отвърна. Когато старият Е. Б. Джонатан съобщеше, че иска да ме види, това значеше, че иска да ме види веднага. Седрик Л. Бонифейс вървя след мен до вратата на кабинета ми и се загледа замислено по коридора, сякаш се двоумеше дали да наруши неприкосновеността на началническия кабинет, за да доразвие темата, на разговора ни. Аз се мушнах в личния кабинет на Джонатан като заек, който бърза да се пъхне в дупката си, изпреварил с два скока лисицата.

Тази сутрин старият Джонатан изглеждаше по-зле от всякога. Лицето му имаше цвят на бито мляко. Под уморените му очи се виждаха торбички, големи колкото юмрука ми. Набръканото му лице имаше киселото изражение на човек, който току-що е захапал лимон:

— Заключете вратата, Уеник — каза той.

Заключих вратата.

— Седнете.

Седнах.

— Уеник — подзе той, — страшна каша сме забъркали.

Седях и чаках да продължи.

— Имаше съмнения за някои удръжки в декларацията за подоходния ми данък — каза той. — Без да мисля, заръчах на мистър Бонифейс да направи справка. Така се наложи да провери декларацията за подоходния данък и видя колко много сме ви плащали през последните три месеца.

— Същото ми казваше и той — рекох.

— Само че — добави Джонатан — това ме затруднява. Бонифейс ми е нужен в работата. Той умее да декламира законите по-добре от някой професор, а е толкова тъп, та не се сеща, че го смятам за надут глупак. Никой не би предположил, че има пръст в... ъ-ъ, поддрастичните методи, с които си служите, за да разчиствате делата, върху които той работи.

— Да — признах аз, — този човек е истинска говореща юридическа енциклопедия.

— Ще трябва да уредим тази работа по някакъв начин — рече Джонатан. — Ако вземе да ви разпитва, кажете му, че според вас по-добре да обсъди този въпрос с мен. Уеник! Червило ли имате в ъгълчето на устата си?

Машинално измъкнах носна кърпичка от джоба и посегнах към ъгълчето на устата си.

— Не, сър — отвърнах, — само малко червен молив, с които правя отметки на онази декларация...

Мълкнах, като видях, че очите му са приковани в кърпичката. На нея имаше червено петно. Безполезно беше да лъжа повече стария лешояд. Пъхнах кърпичката в джоба си в казах.

— По дяволите, да, това е червило.

— Мис Девърс, предполагам — каза той студено.

Не отговорих нищо.

— Боя се — рече Джонатан, — че ще се заложи да я уволня. Навремето, когато я назначих, ми се стори малко прекалено... ъ-ъ, похотлива. Обаче бюрото за работна ръка даде толкова хубави препоръки за нея, че...

— Правилно — рекох. — Хайде, уолнете я.

— Няма ли да имате нищо против?

— Съвсем не — заявих му аз. — Мога да си намеря работа на друго място, както и за нея.

— Хей, чакайте, Уеник — каза той, — не ме разбирайте неправилно. Аз съм много доволен от вашата работа, само се откажете от жените.

Реших да му дам да се разбере.

— Слушайте — подхванах, — за вас жените са отрова. Аз пък мисля, че са страшно интересни. Единствената причина, поради която няма да ви запитам верни ли са слуховете, че плащате издръжка на две бивши съпруги, е схващането ми, че не е моя работа да се бъркам в частния ви живот, и единствената причина да откажа да говоря с вас за интимния си живот е дълбокото ми убеждение, че не е ваша работа да се месите в моя.

Дългите му костеливи пръсти се сплетоха неспокойно и той ги стисна здраво. После започна да пука с кокалчетата на пръстите си.

— Уеник — проговори най-после, — аз възлагам големи надежди на вашето бъдеще. Не искам да се поддадете на един мимолетен биологичен инстинкт.

— Добре — рекох, — няма да се поддам.

Като свършиха десетте салюта с кокалчетата на пръстите, той поклати печално глава и каза:

— Накрая някоя ще ви пипне, Уеник.

— Не ме интересува краят — отвърнах му аз. — Обичам да спринтирам.

Той въздъхна, разплете пръсти и пристъпи към делови въпроси.

— Тревожа се толкова много, Уеник, защото работата, на която ви пращам, е свързана с жена, много привлекателна жена. Ако не греша много, тя е извънредно жизнена жена, много енергична, много... ъ-ъ, влюбчива.

— Коя е тя? — попитах.

— Името ѝ е Пембъртън, мисис Олив Пембъртън. Неин съпруг е Харви Пембъртън от посредническата фирма „Бас и Пембъртън“ в Кълвъртън.

— И какво иска тя? — полюбопитствувах.

— Мъжът ѝ се е хванал на въдицата.

— На каква въдица?

Той ме изгледа укорно със студените си очи.

— Съблазнителна въдица, Пийт.

— Коя е жената?

Старият Джонатан погледна в един бележник.

— Името ѝ е Даяна Лок... и е червенокоса.

— Какво трябва да направя?

— Да намерите начин да осуетите плановете ѝ. Очевидно тя държи Пембъртън в ръцете си. Ако възложа на Бонифейс да се занимае със случая, той ще измъдри някоя юридическа подробност, върху която ще изгради защитата. Но вие ще го изпреварите, като осуетите плановете ѝ.

— Завела ли е червенокосата дело?

— Не още — отговори Джонатан. — Засега се умилква. Но се готови да стегне примката и мисис Пембъртън ни нае да попречим на тази жена, която ще изпразни портфейла на мъжа ѝ, като го заплаши със съд. Междувременно вие ще се настаните в къщата на Пембъртънови и запомнете: мистър Пембъртън не знае, че жена му е разбрала цялата работа и се опитва да я осути.

— Как точно ще обясня присъствието си на мистър Харви Пембъртън? — попитах аз.

— Ще бъдете брат на мисис Пембъртън.

— Как си представяте това?

— Мисис Пембъртън има брат, който живее в западните щати. Мъжът ѝ никога не го е виждал. За щастие и неговото име е Питър, тъй че тук няма да срещнете никаква трудност.

— Ами ако истинският брат се появи, докато съм там, в къщата?

— Няма да се появи — отвърна той. — Достатъчно е да бъдете пред вратата ѝ в седем и половина тази вечер. Тя ще чака да позвъните. Ще ви отвори и ще изиграе съответната сцена. А вие ще носите на левия ревер на сакото си червен карамфил, за да не стане грешка.

Впрочем моминското ѝ име е било Кроу. Вие ще бъдете Питър Кроу, нещо като брат скитник и безделник. Съпругът ѝ ви знае само по име.

- А не е ли виждал снимки или нещо друго? — попитах.
- Очевидно не — отговори Джонатан.
- Прилича ми на някаква измама — казах му недоверчиво.
- Напълно съм сигурен, че всичко е наред — увери ме той. —

Взех значителен аванс.

- Добре — рекох, — тръгвам.
- Пийт — подвикна Джонатан, когато сложих ръка на дръжката на вратата.
- Какво има?
- Бъди дискретен — предупреди ме той.
- Обърнах се за прощален изстрел.
- Истински се надявам да бъда дискретен — рекох, — но е малко съмнително. — И затворих вратата подире си.

* * *

Погледнах ръчния си часовник, видях, че ми остават три минути и сложих червения карамфил на левия ревер на сакото си. Вече бях намерил къщата — голяма безформена постройка, от която лъхаше атмосфера на еснафско благополучие. Това показваше, че посредническата фирма „Бас и Пембъртън“ има значителни приходи.

Дръпнах надолу сакото си, нагласих възела на вратовръзката, пригладих яката и точно в седем и половина изкачих входната стълба. Натиснах звънеца. Чух бавни, тържествени мъжки стъпки в коридора. Джонатан не бе ме предупредил за това. За миг се запитах дали не е станала някаква засечка в плановете и дали няма да бъда принуден да застана лице срещу лице със съпруга. Вратата се отвори. Хвърлих само един поглед върху киселата физиономия на застаналия до вратата човек и познах, че е икономът. Той ме гледаше, както съдия гледа убиец, когато чух женски писък и ми се мярна някаква жена със смолисточерна коса, маслиненомургаво лице и фигура, който би се харесала на всекиго. С радостен писък тя обви с ръце шията ми и извика:

— Пийт! Ох, Пийт, миличкийт ми. Скъпият ми! Знаех, че ще ми се обадиш, ако някога дойдеш насам.

Икономът отстъпи назад и се изкашля. Жената ме притискаше в прегръдките си, подскачаше от възторг, после каза: „Дай да те погледна.“ Отстъпи назад, ръцете ѝ бяха на раменете ми, очите ѝ ме изучаваха.

Дотук всичко беше подгответо, но останалото не беше. Долових в очите ѝ одобрение, сякаш ми казваше: „Покажи си козовете.“ Жената повдигна глава и ми поднесе устните си.

Не зная точно какво според Джонатан означава да бъда дискретен. Чух, че икономът се изкашля по-силно. Вероятно не знаеше, че тя има брат. Оставил я да води играта. Започна я с асо. Поех си дъх и в този момент видях някакъв недорасъл тип с тясна жилетка, който ме гледаше с малко учудени кестеняви очи. Зад него стоеше висок мъж, с петнайсет години по-възрастен, който имаше около ушите си кичурчета от някога рижа коса. Останалата част от главата му бе плешива. Имаше конско лице, върху което времето бе оставило своя отпечатък. Лице, което показваше характер.

Мисис Пембъртън каза:

— Пийт, не се познаваш със съпруга ми.

Ниският тип пристъпи напред и аз протегнах ръка.

— Охо, охо, охо — възкликах, — значи това е Харви. Как си, Харви?

— И мистър Бас, съдружникът на моя мъж — добави жената.

Ръкувах се с високия.

— Пийт Кроу, моят брат-скитник — подчертала мисис Пембъртън.

— Къде е багажът ти, Пийт?

— Оставил го на гарата — отговорих ѝ аз.

Тя се засмя нервно:

— Такъв си ти, пристигаш, без да телеграфираш. Ще те закарам с колата да си прибереш багажа.

— Има ли място за мен тук? — попитах.

— Как да нямаме! — възклика тя. — Аз просто умирах от желание да те видя. Харви е толкова зает с отвратителната си стара ферма, че все не мога да го видя. Ти си дар божи.

Харви прегърна жена си през кръста.

— Хайде, хайде, малката — каза той, — още малко остава и ще идем на почивка. Ако искаш, ще направим морско пътешествие. Какво ще кажеш за Южните морета?

— Обещаваш ли? — попита тя.

— Обещавам — увери я той толкова тържествено, че бях сигурен, че лъже.

— И по-рано си давал обещания — нацупи се тя, — но винаги изниква нещо ново в службата ти.

— Е, този път няма да изникне. По-скоро ще продам фирмата, отколкото да се заловя пак с подобна работа.

Забелязах, че той погледна многозначително съдружника си.

— Тъкмо се навечеряхме — обясни ми мисис Пембъртън — и мистър Бас и съпругът ми се връщат пак в душната си стара кантора. Ще отидем ли веднага да приберем багажа ти?

— Както кажеш — отвърнах, предоставяйки й инициативата.

— Ела тогава — подкани ме тя. — Колата на Харви е пред входа. Моята е в гаража. Ще идем да я изкараме оттам. Ох, миличкият ми, колко се радвам, че те виждам! — И пак ме притисна в обятията си.

Харви Пембъртън ме гледаше със снизходителна усмивка.

— Олив ми е разказвала много за теб, Пийт — рече той. — Чакам с нетърпение случай да поговорим.

Бас извади от джоба си пура.

— Пийт ли беше ходил на лов за едър дивеч в Мексико? — попита той.

— Именно — отговори му мисис Пембъртън.

— Някой път ще трябва да си поговорим надълго и нашироко, млади човече. Веднага щом завърших училище, аз станах горски пазач. Настаниха ме в района на Ъпър Сеспи и Боровата планина. Предполагам, че познавате този край.

— Ходил съм на лов из цялата област — отвърнах аз.

Той кимна.

— Три години бях там горски пазач. Е, хайде, Харви, да вървим да прегледаме ония сметки.

— Ще се измъкнем през задния вход — каза ми Олив Пембъртън, като ме улови за ръката и ме изведе бързо през една странична врата. Тръгна пред мен към гаража. — Побързай. Имат съвещание в кантората си и искам да чуя за какво е то.

Мисис Пембъртън отвори рязко вратата на гаража. Аз и помогнах да се качи в колата и тя ми се усмихна признателно, когато се наместваше на седалката.

— Обичам краката ми да са свободни, докато шофирам — каза тя, като придръпна полата над коленете си.

Имаше хубави крака.

Седнах до нея и тя запали мотора. Изскочихме като с пожарна кола, носеща се по главната улица на провинциално градче. Когато поехме по надолнището, мъжът ѝ и Бас тъкмо се качваха на своя автомобил. Нашата кола се сниши, после подскочи във въздуха. Аз се държах здраво. Чух как гумите иззвистяха, когато мисис Пембъртън завъртя кормилото, махна с ръка на мъжа си и полетя по улицата.

— Винаги ли шофирате така? — попитах.

— Повечето време — отговори тя. — Понякога карам и още по-бързо.

— Нищо чудно, че искате краката ви да са свободни — рекох.

Олив Пембъртън погледна краката си, после очите ѝ се приковаха отново в пътя.

— Искам да пристигна там преди тях — обясни тя. — Подкупих портиера, а и имам кабинет до техния. — Натисна педала за газта още по-силно, яростно. — Надявам се, че не съм ви уплашила с посрещането си — каза тя, поглеждайки настрани. — Нали трябваше да се държа сърдечно.

— Обичам сърдечността — заявих ѝ аз. — И на вас ви подхожда.

Тя насочи вниманието си към шофирането. Такова шофиране изисква голямо внимание. Стигна до търговската част на града, понесе се безогледно през потока от коли, пренебрегвайки светофарите на кръстовищата, и бързо вкара колата в един паркинг. Каза: „Хайде, Пийт!“ — и ме поведе към седеметажно здание, очевидно най-хубавата административна сграда в града.

— Добре че името ви наистина е Пийт — забеляза тя, когато влязохме в сградата.

Кимнах, но нищо не казах. Изучавах я с крайчеца на окото си. Тя беше от ония гъвкави жени, които приличат почти на пантери. Трябва да имаше около трийсет и две-три години, ала фигура и походка като нейната можеше да има само жена малко над двайсетте. В гласа ѝ

звучеше своеобразна дрезгава нотка, а очите ѝ гледаха твърде предизвикателно.

Нощните асансьори работеха. Портиерът се показва в отговор на позвъняването ѝ. Когато я видя, лицето му светна като коледна елха. А мен огледа недоверчиво отгоре додолу.

— Той е мой човек, Олаф — каза тя. — Помага ми. Побързайте, защото мъжът ми пристига.

Влязохме в кабинета. Олаф затръшна вратата и асансьорът ни понесе със скърдане нагоре; очите му се наслаждаваха на профила на Олив. Виждал съм кучета да гледат хора със същото изражение — на безмълвна обич и тъпа, сляпа вярност.

Свали ни на шестия етаж. „Оттук“ — каза мисис Пембъртън и тръгна пред мен по коридора.

Докато вървеше, наблюдавах как поклаща бедра. Струва ми се, че тя искаше да я наблюдавам — не защото ѝ пушкаше за мен, а защото беше от ония жени, които обичат да дразнят животните — а може би просто разиграваше театър пред мен.

— Не се ли страхувате, че портиерът може да ви издаде? — попитах, когато тя пъхаше ключ в ключалката.

— Не — отговори тя.

— Изглежда, имате доверие на човешката природа — казах, когато езичето на бравата изщрака и тя запали лампите в кабинета.

— Имам доверие на мъжката природа — отвърна тя. — Мъжете винаги постъпват честно с мен. Жените ме мамят. Аз мразя жените.

Кабинетът не беше мебелиран, имаше само едно олющено стенографско писалище, два стола с прости облегалки, пепелник и кошче за отпадъци. От една дупка в мазилката излизаха жици, свързани с някакъв електрически апарат. Мисис Пембъртън отвори едно чекмедже на писалището, извади две слушалки и ми подаде едната.

— Когато чуете мъжа ми да влиза в съседния кабинет — каза тя, пъхнете щепсела и запомнете това, което чувате. Мисля, че тази вечер ще се стигне до развръзката.

Седнах срещу нея и допуших цигарата си.

— Налага ли се да направя нещо специално? — попитах.

— Разбира се — рече тя.

— Какво? — полюбопитствувах.

— Вие сам ще решите.

— Искате да изпочупя всичко с тояга ли? — попитах. Тя ме загледа с тъмните си привлекателни очи.

— Ще бъда откровена с вас — каза с пътния си гърлен глас. — Пет пари не давам за мъжа си. Мисля, че и той не дава пет пари за мен. Раздялата е неизбежна. Когато стане, искам си моя дял от имуществото.

— Какво е имуществото? — заинтересувах се аз.

— Главно дял от компанията — отговори тя. — Той харчи безразборно и живее на широка нога. А когато човек стане на четирийсет и три години и започне да живее нашироко, много пари са нужни. Досега той беше само безобиден донжуан в напреднала възраст. Това не ме интересуваше особено, докато имах достатъчно пари за харчене. Но сега здравата се е оплел. Тази Дајана Лок е хитруша. Дяволски хитра е тя, а може би и някой по-умен стои зад нея. Предполагам, че има някъде адвокат. Във всеки случай двамата са поставили Харви натясно. Той се нуждае от пари. Много пари. Единственият начин да се сдобие с тях е да продаде своя дял. Нали чухте, като подхвърли, че щял да го продаде, за да ме заведе на морско пътешествие.

Кимнах.

— Е — заяви тя, — ако има такова намерение, аз ще му попреча на всяка цена.

Позамислих се.

— Червенокосата — казах — може да отвори чантата си, да изведи хубаво пистолетче със седефена дръжка и да започне: пат-пат-пат. Знаете, че често постъпват така.

Само опипвах почвата. Исках да видя какво ще каже. И тя го каза.

— Че какво от това. Нали той има голяма застраховка за живот. Но не искам да го ограбят... Той... ето, идат.

Чух как вратата на асансьора тракна. По коридора прозвучаха стъпки, после чух дрънчене на ключове, вратата на съседния кабинет се отвори със скърцане и щракна електрическият ключ. Мисис Пембъртън ми кимна, аз пъхнах щепсела и сложих слушалките на

главата си. Тя натисна едно копче и долових в слушалките си слабо бръмчене. После чух глас, който разпознах. Бас казваше:

— Но, Харви, защо ще продаваш, дявол да го вземе?

— Защото искам да се позабавлявам — отговори Харви Пембъртън. — Искам да изкарам с жена си един истински меден месец, докато не съм толкова остарял, че да не мога да му се насладя. Ние никога не сме пътували. Ожених се за нея преди четири години, когато сключвахме онази голяма сделка за строеж на хотел. И оттогава се съсипвам от работа. Изобщо не сме имали меден месец.

— Какво ще правиш, когато се върнеш?

— Не зная.

— Можеш да уредиш работите си така, че да прекараши един меден месец, без да продаваш дела си — каза Бас. — Не искам да те загубя като съдружник, Харви.

— Не, не бих оставил зад гърба си работа, в която съм вложил всичките си пари — отвърна Пембъртън. — Ще се тревожа за нея толкова много, че ще бъда лош съдружник. Искам да бъда свободен като птичка.

— Една от причините да не искам да го правиш точно сега — каза Бас — е, че самият аз съм доста закъсал с парите. Не мога да ти предложа дори приблизително толкова, колкото струва делът ти във фирмата.

— А какво би могъл да ми предложиш? — запита Пембъртън рязко.

— Не зная — обади се Бас.

— Ох, стига — тросна се Пембъртън. — Тоя номер няма да мине, Артър. Днес следобед ти заявих, че искам да направим сделка. Ти разполагаше с цял следобед за размишление.

За няколко секунди настъпи мълчание и помислих, че вас прави изчисления на някой лист. Чух Харви Пембъртън да казва:

— Ще взема счетоводител да направи сметките, за да видим какво е положението на фирмата и...

— Това няма нищо общо със случая — възрази Бас. — Не става въпрос за стойността на фирмата, въпросът е какво съм в състояние да платя, без да пострада оборотният ми капитал. Ще ти кажа откровено, Харви: не искам да продаваш. Не искам да те загубя като съдружник, пък и сега ти няма да получиш справедлива цена за дела си. Няма на

кого друг да го продадеш. Според договора ни за съдружие единият съдружник трябва да уведоми другия шест месеца предварително, преди да...

— Разбирам всичко това — отвърна Пембъртън нетърпеливо — Колко предлагаш?

— Десет хиляди — рече Бас.

— Десет хиляди ли! — извика Пембъртън. — Боже мой, ти си луд! Та фирмата струва петдесет хиляди. Аз ще поискам финансова ревизия, за да се определи точната ѝ стойност. Но зная, че делът ми струва двайсет и пет хиляди. Ще приема двайсет хиляди, това е най-ниската цена, на която бих се съгласил.

В гласа на Бас се долавяше облекчение.

— Значи въпросът е решен. Радвам се! Знаеш ли, Пембъртън, опасявах се, че си закъсал с парите и може да приемеш десет хиляди долара. А това щеше да бъде страшна грешка. Аз не искам да продаваш.

Пембъртън изруга. Бас каза:

— Е, радвам се, че се разбрахме по този въпрос, Харви. Естествено не бих се опитал да те задържа насила. В някои отношения ще ми бъде по-изгодно да откупя веднага твоя дял. Но не искам да направя това нито заради себе си, нито заради теб. Щях да ти платя до последния цент, който успея да намеря, но..., е, радвам се, че оставаш. Фирмата има нужда от теб, аз също имам нужда от теб, а и ти имаш нужда от фирмата. Е, ще тръгвам. Ще се видим по-късно. Лека нощ.

Чухме как вратата се затръшна. Пембъртън подвикна: „Върни се, Артър! Искам да ти поговоря“, ала нито звук повече. Спогледахме се с клиентката.

— Виждате ли — каза тя, — мъжът ми се опитва да продаде фирмата. Онази авантюристка ще грабне лъвския пай от парите. Той ще избяга с нея. Искам да осуетите това.

— Каква е програмата сега? — попита.

— Мисля, че той си е уговорил среща с нея — отвърна тя. — Портиерът ми каза, че е наредил да пуснат и кабинета му някаква млада жена.

Много скоро чух как траква вратата на асансьора, после леки бързи стъпки по коридора покрай нашата врата, после леко почукване

на вратата на съседния кабинет. Сложих си отново слушалките и чух шум от отваряне и затваряне на врата.

— Донесе ли писмата? — запита Харви Пембъртън.

Женски глас отговори:

— Не бъди такава баба. Целуни ме и не се беспокой за писмата. Ти са на сигурно място.

— Ти каза, че можеш да ги имаш подръка всеки момент — кипна Пембъртън — и ще ги донесеш тук, за да ми покажеш точно какво съм писал.

— Вместо тях ти донесох преписи — отвърна тя. — Адвокатът ми не позволи да взема оригиналите.

— Защо?

— Не знам. Предполагам, че ми няма доверие. Харви, не искам да ме смяташ за толкова користолюбива, но ти разби сърцето ми. Аз не ламтя за пари, мили, искам само теб. Но ти ме оскърби, тогава отидох при оня ужасен адвокат и той ме накара да подпиша някакви документи и ми се струва, че сега ще трябва да доведа всичко докрай, ако не дойдеш с мен. Ето това искам.

— Моят адвокат пък казва, че не можеш да съдиш женен мъж за нарушаване на обещание за женитба — прекъсна я Пембъртън. — Струва ми се, че твой адвокат е мошеник, който се опитва да ми създаде неприятности и да те направи изнудвачка.

— Не, не е вярно, Харви. Има някаква тънкост на закона. Ако едно момиче не знае, че даден мъж е женен, и той крие това от нея, защо тогава да не може да бъде съден за нарушаване на обещание за женитба, все едно че не е женен. Ох, Харви, не искам да се разправям с всички тия адвокати! Аз искам теб. Не можеш ли да се разведеш с онай жена и да дойдеш с мен?

— Явно не мога — отговори Харви Пембъртън. — Щом си била такава глупачка и си се продала с един подпис на тоя адвокат, той няма да ме остави на мира. Ония писма са достатъчни, за да не получа развод от жена си, а и тя няма да се разведе, ако не ѝ припиша всичко, което имам на тоя свят. Тя иска да ме ограби до шушка. А и ти искаш горе-долу същото.

За момент настъпи тишина, после се чу женско хлипане.

Пембъртън заговори отново. Гласът му ту се извисяваше, ту затихваше на равни промеждутъци и разбрах, че се разхожда и говори

едновременно.

— Добре, плачи — каза той. — Седи си там и реви в кърпичката си! И ако искаш да знаеш, според мен тая работа е подозрителна. Когато се запознах с теб на парахода, ти нямаше навик да ревеш. Искаше да флиртуваш.

— Ти и-и-искаше да се о-о-ожениш за мен! — изхлипа тя.

— Вярно — призна той, — тогава имах сериозни намерения. Мислех, че жена ми иска да се разведе. Дявол да го вземе, не исках да те примамвам с женитба. Ти знаеш това. То стана по-късно. А после, когато не дойдох на онай среща с теб, защото бях служебно зает, ти си хукнала при адвокат.

— Отидох при него като приятел — изрече тя с плачлив, безпомощен глас. — Познавах го от години. Той ми каза, че си и-играеш с мен и че трябва да си о-отмъстя. В края на краищата аз искам само толкова, колкото да се изправя отново на к-к-крака.

— Прибави и това, което иска адвокатът ти, и ще видиш колко ще ми остане — отвърна Пембъртън. — Защо не пратиш по дяволите тоя адвокат?

— Не м-мога. Той ме накара да подпиша разни документи. Отново настъпи мълчание, после Пембъртън каза:

— Как ще разбера, че се държи честно с мен? Цялата тая работа може ти да си я скроила.

— Ти знаеш, че не съм способна на такова нещо — изхълца тя.

— Не съм чак толкова уверен в това — заяви Пембъртън. — За мен ти си безволева и сега...

В този момент гласът ѝ прозвуча ясно и силно:

— Добре тогава, щом не искаш подсладен хап, ще го направим горчив. Омръзна ми да ти разигравам сантиментални сцени. В живота си не съм виждала такъв мухльо. Ти май си мислиш, че един женен мъж на средна възраст може да накара някое сладко невинно момиче да хълтне по него само защото е „сладур“. Ще има да вземаш! Ако умееши да харчиш, да задоволяваш желанията си и ми оставяше по някая и друга джунджурийка, дума нямаше да обеля. Но ти си мислеше, че съм невинно момиченце, което ще се хване на изхабената ги въдица. Е, добре, ето ти истината: ти си натясно. И какво можеш да направиш? Аз разполагам с твоите писма. Там пише какъв номер си се опитвал да ми изиграеш. Затова престани да извърташ.

— Значи такава била работата, а? — каза той. — Ти си гадна измамница.

— Ха, аз ли съм измамница? Почекайте само за минутка, мистър Харви Пембъртън, ще прочета нещичко от вашите писма. Представете си как ще прозвучи то пред съдебните заседатели. Помни, мила, че ако пренебрегнем глупавите условности на цивилизацията, ние сме вече мъж и жена. Разбира се, трябва да има и сватбена церемония, но аз ще се погрижа и за това веднага щом успея да уредя някои служебни проблеми. Някои спешни служебни планове ще пострадат, ако оповестя точно сега, че ще сключвам брак с теб. Моля те да ми имаш доверие, мила, и да знаеш, че ти си ми много скъпа. Както не мога да смачкам една хубава роза, така не мога да причиня зло. Аз те обичам, мила моя... — Тя мълкна за малко и добави: — Бог знае колко още такива врели-некипели са написани тук.

— Мръсна, подла уличница — кресна той.

Гласът ѝ вече се чуваше по-слабо. Разбрах, че отива към вратата.

— Хайде, хайде — каза тя, — стига си го усуквал. Имаш на разположение двайсет и четири часа. Или приеми, или мълквай.

Чух затръшването на вратата, после потракване на токчета в коридора и след малко хлопна врата на асансьор.

В другия кабинет цареше пълна тишина.

Свалих слушалките.

— Е — каза мисис Пембъртън, — ясно като бял ден. Предполагам, че той ще продаде дела си на Бас горе-долу на половин цена и тази червенокоса хлапачка ще вземе всичко.

— Отде знаете, че е червенокоса? — попитах аз.

— Виждала съм я и пуснах по петите ѝ детективи да поразровят миналото ѝ. Обаче не мога да открия нищо за нея. Тя е подготвила декорите за тази комедия.

— Добре — казах ѝ аз, — нека съпругът ви започне борбата. Дори и да не може да докаже нищо, съдебните заседатели няма да ѝ дадат чак толкова голямо обезщетение.

— Не е само до това — възрази тя, — става въпрос за писмата. Той пише глупави писма. Като му завърти някоя главата и е способен на всичко. Не можа да се научи да държи писалката в джоба си. Не

забравяйте, че фирмата „Бас и Пембъртън“ има някои много влияителни клиенти. Тя не може да си върши работата, ако тези клиенти нямат доверие на съдружниците.

— Такива неща се забравят — отвърнах аз. — Вашият съпруг може да замине за Европа.

— Не разбираете — рече тя. — Той и по-рано е вършил глупости. Затова Бас вмъкна една клауза в договора им. В началото всеки от тях внесе по две хиляди долара. Според договора никой от двамата не може да продаде дела си, без да уведоми съдружника си шест месеца предварително. Освен това там има клауза, според която ако Харви се забърка пак с жени, Бас може да откупи дела на Харви, като му върне двете хиляди долара. Не зная как точно е записано това. Но тая беля трябва да се унищожи в зародиш. Харви е в отчаяно положение. Най-много до двайсет и четири часа трябва да направим нещо.

— Добре — отвърнах, — ще видя какво мога да направя. Какъв е адресът на момичето?

— Даяна Лок, апартамент 3-А, Сентрал Стрийт № 42. И няма начин да я натопите, защото тя знае всички номера. Мисля, че е професионалистка, но я се опитайте да го докажете.

— Още нещо — вметнах аз. — Искам името на адвоката.

— Адвоката на Даяна Лок ли?

— Да.

— Не мога да ви го дам.

— Защо?

— Защото не го зная — отговори тя. — Той гледа да стои в сянка. Приятел е на момичето. Сигурно се страхува да не си загуби работата заради участие в изнудване.

— От колко време продължава тая история? — попитах.

— Историята с червенокосата ли? Тя започна...

— Не — прекъснах я аз, — говоря за това. — И посочих с широк жест кабинета.

— След като детективската агенция не стигна доникъде — отговори тя. — Олаф портиерът е електротехник. Той инсталира тия неща тук. Намери стари части...

— Мислите ли, че можете да му имате вяра?

— Главата си залагам — заяви тя.

Запалих цигара и попитах:

— Къде е тоалетната? Отключена ли е?

— Ще трябва да ви дам моя ключ — каза ми тя, отваряйки чантичката си. После се поколеба за секунда и добави: — Май е в друга чанта. Но ключалката е по-скоро за украса. Всякакъв ключ става. Или пък може да отворите вратата с помощта на джобно ножче.

Надзърнах в чантата ѝ.

— За какво ви е този пистолет?

— За защита — отговори тя, затваряйки чантичката.

— Хайде — казах, — дайте ми го. Сега аз съм ваша защита. Ще си навлечете беля с този пистолет.

Тя се поколеба за момент, докато стоях с протегната ръка, после неохотно извади пистолета от чантата си и се подвоуми, като го държеше в ръка.

— Представете си, че не сте с мен и се случи нещо! Че той открие жиците, проследи ги дотук и ме хване!

— Тогава през цялото време ще бъдем заедно — отговорих ѝ аз.

Дулото на пистолета описа полукръг.

— Искате ли да дойда с вас? — попита тя.

— Я не се занасяйте — рекох. — Аз отивам в тоалетната. Ще се върна веднага.

— И ако мъжът ми влезе в това време, ще трябва да му кажа, че работата е сериозна, защото сте отишли да купите куче, та той да не вземе да ме удуши, преди да се върнете.

Закрачих към вратата.

— Задръжте играчката си, докато се върна — казах. — А когато излезем, или се отървете от този пистолет, или се отървете от мен. Вие плащате, значи вие ще решавате.

Прекосих кабинета, стигнах до вратата, отворих я и нагласих езичето на ключалката така, че да мога да отворя отвън. Чудех се какво ли ще стане, ако Харви Пембъртън реши да влезе в тоалетната, докато съм там, или ме срещне в коридора. За да избегна това, трябваше да сляза нания етаж. От дясната страна на асансьора видях стълба и се спуснах по нея.

Мъжката тоалетна беше в дъното на коридора. Още първият ключ от връзката ми свърши работа.

Пет минути по-късно, когато се върнах при мисис Пембъртън, забелязах, че тя е нервна и разтревожена.

— Какво има? — попитах. — Какво се е случило?

Тя отговори с нервен, напрегнат глас:

— Тъкмо си мислех какво ли ще стане, ако мъжът ми се сблъска с вас в коридора.

— Е, не се сблъскахме — отвърнах.

— Не биваше да се излагате на такъв риск.

Усмихнах се.

— Никакъв риск. Изтичах надолу по стълбите и използувах тоалетната на четвъртия етаж.

На лицето й се изписа облекчение.

— Е, хайде — казах, — да вървим. Ще приберем багажа ми и после ще ви откарам вкъщи. А след това, ако нямаете нищо против, ще използвам колата ви. Трябва да свърша една работа.

— Имате ли някакъв план? — попита тя.

— Аз действувам според обстоятелствата.

— Добре — съгласи се тя, — да вървим. Предлагам да слезем по стълбите и да повикаме асансьора до долнния етаж.

Тръгнахме към вратата. Тя угаси осветлението.

— Момент — казах. — Забравяте нещо.

— Какво?

— Пистолета.

— Всичко е наред. Аз размислих. Реших, че сте прав, затова оставих пистолета.

— Къде?

— В чекмеджето на бюрото.

Запалих отново лампите и отидох да проверя.

— Горното дясното чекмедже — обясни тя с весела нотка в гласа.

Отворих чекмеджето. Пистолетът беше там. Взех го, понечих да го сложа в джоба си, после промених решението си и го пуснах обратно в чекмеджето. „Да вървим!“ — казах, затворих чекмеджето и угасих лампите.

Промъкнахме се тихомълком по коридора, после по стълбите слязохме на долнния етаж. Натиснах копчето на асансьора. Олаф докара кабината и аз пак го огледах. Той беше висок мършав швед с костелив нос, увиснали руси мустаци и очи на куче, които нито за миг не се откъснаха от мисис Пембъртън.

Мисис Пембъртън бе извърнала глава настрани и гледаше към стената на асансьорната шахта, следеше как вратите минаваха една след друга пред очите ѝ. Когато слязохме на партера, тя се обърна и го погледна. Погледът ѝ беше особен. А неговите очи светеха като два въглена. Олаф отвори вратата, аз улових мисис Пембъртън за ръка и тръгнахме към паркинга.

— Аз ще шофирам — казах. — Искам да свикна с колата.

Стигнах до гарата, взех багажа си и откарах мисис Пембъртън обратно до дома ѝ. Икономът пренесе нещата ми на горния етаж и показа стаята ми.

След като си отиде, отворих куфара си. В него имаше два пистолета. Избрах пистолета с лъскав кожен кобур. Окачих го на рамото си и почуках на вратата на стаята ѝ.

Мисис Пембъртън отвори и застана на прага. Светлината зад нея открояваше съблазнителни извики под меката ефирна коприна. Решително приковах поглед в лицето ѝ.

— Излизам — осведомих я аз. — Ще ме чуете ли, когато се прибера?

— Да — отговори тя. — Ще чакам.

— Ако се изкашлям, когато минавам покрай вашата врата, значи имам добри новини за вас. Ако не се изкашлям, значи нещата не вървят чак толкова добре.

Тя кимна, пристъпи към мен така, че стройното ѝ тяло бе вече много близо до моето. Улови ме за ръката и произнесе с особения си гърлен глас:

— Моля ви, пазете се.

Аз кимнах и се извърнах. Очите ми не бяха се отклонили нито за миг от лицето ѝ. Докато вървях по коридора и слизах на пръсти по стълбата, си мислех, че жена с такава особена дрезгава нотка в гласа непременно обича да дразни животните.

Номер четиридесет и втори на Сентрал Стрийт беше триетажен паянтов жилищен блок. На първия етаж имаше магазини. Входната врата водеше към стълбище. Не беше заключена.

Върнах се обратно, седнах в колата и се замислих. Чудно ми се струваше, че адвокатът се явяваше на сцената само като някаква

призрачна фигура. Никой не знаеше името му. Цитираха го често, ала той предоставяше на клиентката си правото да води всички преговори. Значи ако номерът успееше, клиентката щеше да прибере парите. След това от нея зависеше дали ще плати на адвоката. Това ми се виждаше странно. Все едно да умножиш две по две и да се получи пак две.

Огледах блока. На първия му етаж имаше малък бижутериен магазин. Сега беше затворен, на витрината имаше лампа, която осветяваше няколко евтини ръчни часовника и бижута с полускъпоценни камъни.

Завих с колата зад ъгъла и паркирах там. Една универсална дрогерия беше отворена. Влязох, купих лейкопласт, шишенце бензин, пакет памук, бележник и полицейска свирка.

— Имате ли някакви евтини изкуствени перли? — попитах продавача.

Имаше няколко наниза по четиридесет и девет цента. Взех един от тях. После отидох при колата, срязах наниза, взех четири перли, а останалите хвърлих. Извадих от кутийката малко памук, пъхнах четирите перли в памука и ги прибрах в джоба си. Откъснах задната корица на бележника, пробих в нея две дупки за очите, а също и за носа. Подлепих я с лейкопласт, като оставих краищата му свободни, за да мога да си я лепна веднага на лицето. После се изкачих по стълбите и намерих апартамент 3-А.

В апартамента светеше. Чувах радио и разбрах, че вратата не е много плътна. Извадих джобно свределче с дръжка. Сложих малко смазка, наведох се и пристъпих към работа.

Най-удобното място за пробиване на дупка в дървена врата е долният десен или ляв ъгъл. Дървото там е тънко почти като хартия и не е нужно да правиш голяма дупка, за да се вижда цялата стая. Детективите използват този трик от незапомнени времена, но той и до днес върши добра работа. След като пробиеш дупката, слагаш малко дъвка, та да не би светлината, която идва отвътре, да привлече вниманието на случаен минувач.

Като се уверих, че в коридора няма никого, аз коленичих и надникнах през направената от мен дупка. Момичето наистина беше червенокосо. То слушаше радиото и четеше вестник.

Като гледах през дупката, за да следя дали момичето няма да се стресне в случай че бургийката ми вдигне по-силен шум, аз пробих

още две. Така можех да виждам какво става в апартамента. Сложих на всяка от дупките тънък пласт дъвка, слязох долу и почаках малко, докато тротоарът опустее и по улицата престанат да се мяркат коли. Тогава извадих от джоба си полицейската свирка и я надух пронизително три пъти. Когато прозорците на апартаментите взеха да се отварят, шмугнах се във входа и поех нагоре по стълбите.

Държах картонената си маска в лявата ръка. Оставаше само да я вдигна до лицето си и лейкопластир щеше да я залепи на място. Опрях гръб на вратата на апартамент 3-А и почуках с кокалчетата на пръстите си. Когато чух приближаващи се стъпки, вдигнах лявата ръка до лицето си, наместих си маската и измъкнах пистолета от кобура. Червенокосата отвори вратата и аз влязох гърбом, със застрашително насочен към коридора пистолет. Щом се озовах вътре, извъртях се бързо, ритнах вратата, насочих пистолета си към момичето и казах:

— Нито гък!

Тя си навлече пеньоара и го притвори около шията си. Лицето ѝ беше бледо.

— А сега, миличка — рекох аз, — слушай внимателно. Ако из коридора вземе да се върти полицай, ще отидеш на вратата да видиш какво иска. Ако те запита дали има някой човек при теб или пък дали си видяла някого в коридора, отговори му „не“. Ще му кажеш „не“, защото аз ще стоя с този пистолет точно зад вратата. Няма да ме хванат жив. Предпочитам да се бия, отколкото да изкача ония тринайсет стъпала и да ме пуснат през някаква си дупка в пода. Разбрано ли е?

Чак устните ѝ побледняха, но тя кимна; очите ѝ бяха големи, кръгли и разширени от страх.

— Ограбих бижутерийния магазин долу — обясних аз — и пипнах малко плячка, дето струва пари. Сега ми трябва амбалажна хартия и връв. Ще пусна плячката в първата пощенска кутия и нека чично Сам се погрижи за доставянето ѝ. Разбра ли ме?

Тя прегълтна два пъти и промълви: „Д-а.“

— И още нещо ще ти кажа: не притискай тази ефирна дрешка толкова около себе си. Няма да те ухапя, ама ако някой полицай дойде до вратата и те види загърната така, ще се сети каква е работата. Почука ли се, искам само да открайнеш вратата и добре да разтвориш ей това нещо отпред. После, ако видиш на вратата мъж, може да се

загърнеш, да изпискаш и да кажеш: „Ох, помислих, че е Мейми!“ Ясно ли ти е?

— Вие искате много от мен — измънка тя.

Размахах пистолета и казах:

— Ти имаш хубава фигура. Ще бъде жалко да я разцепя на две. Тези куршуми са с тъп връх. Ако натисна спусъка, парченца от гръбначния ти мозък ще се забият в бедрените ти кости. Следващият изстрел ще бъде за полицая на вратата. После ще си опитам късмета по аварийната стълба.

Тя не каза нищо и аз я ръгнах с пистолета.

— Хайде, какво става с амбалажната хартия?

Момичето отвори вратата към малка кухия, изтегли едно чекмедже. В него имаше кафява хартия и канап.

— Дръпни се от прозореца, застани там в ъгъла — заповядах аз.

Приближих се до малка масичка. Върху нея имаше пепелник, а в него — четири-пет угарки от цигари и няколко изгорели кибритени клечки. Забелязах, че две от клечките са счупени. Бутнах пепелника настрани и разстлах амбалажната хартия.

Когато извадих памука от джоба си, тя видя увитите в него четири големи перли и ахна леко. Тя стоеше на десетина крачки от мен, вторачила поглед в перлите върху памука, и явно вече ги виждаше в pari.

— Само това ли взехте? — попита червенокосата с глас, в който прозвучаваше нотка в смисъл „не може ли да бъдем приятели“.

— Само това ли? — повторих въпроса ѝ и се засмях злобно, жълчно. — Повече от две години бижутерът се мъчеше да намери тези четири перли за една клиентка. Това са четири напълно еднакви перли от Южните морета и ако се интересувате, не е платено мито за тях. Зная аз какво да търся, когато ограбвам някоя бижутерска дупка.

Увих отново перлите с памука, опаковах ги в хартията, завързах хартията с канап и демонстративно сложих пистолета си на ъгъла на масичката, докато извадя от джоба си автоматична писалка, за да адресирам пратката. Написах с печатни букви първото име, което ми дойде наум, и адрес в Лос Анджеles. После бръкнах в джоба си, извадих портфейла си, а от него — пощенски марки.

— Колко... колко струват? — попита тя.

— Не повече от пет хиляди парчето, ама четирите заедно, така идеално еднакви и с такъв блясък, струват четирийсет хилядарки за всеки, който иска да ги купи. — Стрелнах я с поглед да видя дали не мисли, че съм сбъркал в оценката. Не, не мислеше така. Сега в главата ѝ се въртяха разни планове, очите ѝ взеха да се присвиват.

— Според мен — каза ми тя — ще ги продадете на дребно на някой пласъор на крадено и ще получите само около една десета от стойността им.

— Е, с една десета от четиридесет хилядарки човек може да си купи сума сандвичи — отговорих аз.

Тя се приближи до масичката, опря едното си бедро на нея така, че пеньоарът ѝ да се разтвори небрежно, явно толкова бе заинтересувана от перлите, та бе забравила, че не е облечена за излизане. Имаше какво да се гледа у това момиче.

— Вие ме шашвате; аз съм момиче, което работи — произнесе тя замечтано. — Представете си колко трябва да работя, за да изкарам четири хиляди долара.

— С тази фигура не е нужно да работите.

Тя се загърна възмутено с пеньоара си. После се наведе напред, коприната се изплъзна от пръстите ѝ и разкри гладката линия на крака.

— Може да ви направя лошо впечатление — заговори тя, — ама неволно си мисля колко жалко ще бъде, ако продадете такова ценно нещо за частица от стойността му. Според мен трябва да си намерите някоя хубава съучастница, дето умее да се облича. Ще я премените като кукла и ще заминете с нея за Санта Барбара или Холивуд, а може и за Нови Орлеан. Тя ще се настани в първокласен хотел, ще си намери приятели и накрая ще сподели с някого от кавалерите си, че временно е в парично затруднение и иска да му остави някакъв залог срещу приличен заем. Ей богу, знаете ли, има толкова много начини да се изиграе тоя номер.

Намръщих се замислено.

— Донякъде имаш право, малката — рекох ѝ аз. — Но ми трябва някоя кукла, дето умее да се облича хубаво, дето умее да сваля разни типове, ама без да бе увлича; акълът ѝ да сече ѝ да ми бъде сто процента вярна. Къде ще намеря такава кукла?

Червенокосата се надигна от масичката, сви леко рамене и пеньоарът се свлече на пода. Завъртя се бавно, сякаш демонстрираше

като манекенка мораворозовото си бельо.

— Аз умея да се обличам — заяви тя.

Нарочно я изгледах недоверчиво.

— Да — рекох. — Ти наистина си имаш всичко необходимо за тая цел, ама отде да знам дали няма да ме предадеш, ако дойде някой и ти предложи награда?

Сега очите ѝ светнаха като звезди. Пристъпи към мен и каза:

— Аз не мамя хората, които ми харесват. Ти ми допадна още като те видях... нещо в гласа ти, нещо във външността ти. Не знам какво е. Когато се влюбя, аз се влюбвам бързо и обичам силно. И играя докрай. С теб бихме могли да ходим навсякъде. Мога да те подслоня тук, докато мине олелията. След това ще можем да ходим навсякъде и...

Подхвърлих подозрително:

— Искаш да се хвана на въдицата ли?

— Въдица ли? — изрече тя презрително. — Приличам ли на такова момиче? Аз не съм толкова глупава. Зная, че имам хубава фигура. Но можеш ли да си представиш, че ще живея в луксозен апартамент с някой тип, дето ще ми плаща сметките? Аз съм работещо момиче, което се труди упорито и се старае да бъде честно. Не казвам, че това ми харесва. Не казвам дори, че не ми е омръзнато. Но ти заявявам, че с теб можем да ходим навсякъде. Ти би могъл да ме използваш и аз няма да ти изменя.

— Хей, почакай, малката. — Опитвах се да печеля време. — Искам да сложа марките на това колече и да обмисля тази работа. Ти наистина ме нави. Ей, майка му стара! Аз непрекъснато съм в движение и от месеци не съм виждал такава кукла, а ето че сега изскачаш ти и ме шашваш с тая хубава фигура. Слушай, малката, аз...

Взех марките, близнах ги и понечих да ги сложа върху пакета. Натиснах с палец и марките се залепиха. Помъчих се да освободя палеца си, но марките се отлепиха и литнаха към пода. Втурнах се подир тях и усетих раздвижване от другата страна на масата.

Изправих се и видях пред себе си дулото на моя собствен пистолет, който момичето бе грабнало от масата.

— Хайде, глупче — каза то, — вдигай ръцете.

Стоях прав, напрегнал мускули, и вдигах бавно ръце.

— Ей, внимавай, малката. Знам, че не искаш да ме застреляш.

— Въобразяваш си, че не искам — каза тя. — Само след минутка ще те застрелям. Ще кажа на полицайите, че си се вмъкнал насила тук след обира и аз съм отвличала вниманието ти, за да грабна пистолета, че ти си се нахвърлил върху мен и аз съм те застреляла при самоотбрана.

— Ама слушай, малката — заговорих й аз, продължавайки да държа ръцете си вдигнати, — да бъдем благоразумни. Аз смятах, че заминаваме с теб. Щях да ти покажа Лондон и Париж и...

Тя се изсмя презрително и отвърна:

— Ще бъда последна глупачка, ако тръгна да пътувам с бунак като теб! Чифт хубави крака те накараха да забравиш пистолета си и да го оставиш на масата, докато гониш пощенски марки по пода.

— Ще повикаш ли полицайите? — попита аз. Тя се засмя.

— Изглеждам ли глупава? Ще ти дам възможност да избягаш.

— Защо?

— Защото — отговори тя — не искам един симпатичен млад човек като теб да иде в затвора. Ще се обадя на полицайите и ще им кажа, че съм те видяла в коридора. Ще ти дам десет секунди преднина. За тези десет секунди ти трябва да се ометеш оттук, а щом повикам полицайите, ще бъда извън подозрение дори някой да те види.

— Аха, разбирам — казах жълчно. — Значи смяташ да задигнеш плячката.

— Май кратуната ти не загрява много бързо, а? — попита тя.

Хвърлих се към пакета, който бях опаковал, но пистолетът се вдигна на височината на гърдите ми. Очите ѝ святкаха.

— Не ми се пречкай, глупче! — крясна тя. — От всичките ти тъпи номера досега този е най-калпавият. Ще те пречукам и не мисли, че не знам как се стреля с пистолет, защото знам.

Бавно заетстъпвах назад.

— Ето я вратата — посочи тя. — Омитай се. — Тръгна към телефона и каза: — Ще повикам полицайите. Разполагаш само с десет секунди.

Избълвах цял куп ругатни, за да изглежда играта правдоподобна, отключих вратата, отворих я рязко и изскочих в коридора. Затропах с крака по посока на аварийната стълба, а после на пръсти се върнах обратно. Чух изщракване, когато момичето сложи райбера на вратата.

След като почаках две минути, коленичих и надникнах през дупката на вратата. Момичето стоеше до масата и късаше опаковките на пакетчето. Изправих се и почуках с кокалчетата на пръстите си по вратата.

— Полицейска проверка — произнесох с дебел, хриплив глас. — Отворете.

Гласът на момичето звучеше пресипнало като след сън:

— Какво има?

— Полиция — казах аз, коленичих пак и прилепих око до дупката във вратата.

Тя притича до единия ъгъл на килима, повдигна го, направи нещо на пода и после грабна едно кимоно.

Зачуках отново с кокалчетата на пръстите си.

— Идвам — изрече тя сънливо.

Свали райбера, откряхна едва-едва вратата и попита:

— Какво искате?

Дръпнах се настрани, за да не може да ме види.

— Търсим един човек, който е обрал бижутерийния магазин на долния етаж — изръмжах гърлено. — Предполагаме, че е дошъл тук.

— Няма такова нещо.

— Ще имате ли добрината да ме пуснете вътре?

Тя се поколеба за момент, после отговори:

— Е, добре, щом трябва да влезете, влезте. Само за минута. Да си наметна нещо... Готово.

Тя отвори. Вмъкнах се в стаята и с ритник затворих вратата. Тя ме изгледа с ококорени от ужас очи, после отскочи назад и каза:

— Слушай, тоя номер няма да мне. Ще повикам полицията!

Ще...

Насочих се право към онова ъгълче на килима. Тя се хвърли върху мен. Отблъснах я. Повдигнах ъгълчето на килима и видях само пода отдолу. Но знаех, че то е там, и продължих да търся, като натисках с пръсти. Изведнъж го открих — малък, хитро съединен сегмент в дървения под. Повдигнах го. Пакетчето ми беше пъхнато отдолу, а под него имаше снопче писма.

Наведох се така, че да закривам с тялото си това, което върших, извадих перлите и писмата и ги напъхах във вътрешния джоб на сакото

си.

Когато се изправих, видях дулото на пистолета.

— Казах ти, че няма да се измъкнеш с това — предупреди ме тя.

— Ще кажа, че си обрал бижутерийния магазин и после си ми разбил вратата. Какво ще правиш тогава?

— Нищо — усмихнах се аз. — Вече взех всичко, за което дойдох.

— Аз мога да те убия — рече тя — и полицията ще ми изкаже благодарност.

— Можеш — отвърнах, — само че хубавите момичета не се занимават с убийства. — Видях, че лицето ѝ се изкриви от спазъм на гняв.

— Ще видиш дали не убиват! — кресна тя и натисна спусъка.

Пистолетът щракна; пълнителят бе празен. Тя натисна спусъка и с показалеца на лявата си ръка. Очите ѝ пламтяха. Шест пъти щракна празният пистолет, после го запокити върху мен. Аз го улових за цевта и се дръпнах настрани, защото тя се хвърли напред. Препъна се в един стол и падна на кушетката.

— Спокойно — казах.

Тогава тя се развила, взе да ме нарича какъв ли не. След първите двайсет секунди стигнах до заключение, че знае всички думи, които и аз знам. Тръгнах към вратата. Тя се втурна към телефона и крясна в слушалката: „Полицейското управление!“, а аз затворих вратата и закрачих безшумно по коридора.

В преддверието свалих картонената маска, намокрих с бензин малко памук и свалих парченцата лейкопласт, полепили се по лицето и челото ми. Смачках маската на топка, качих се на колата си и потеглих.

След като изминах три преки, чух сирената на полицейска кола. Машината профуча край мен с шейсет мили в час.

Закрачих по коридора в къщата на Пембъртън и се изкашлих, когато минах покрай вратата на мисис Пембъртън. Влязох в спалнята си и зачаках. Нищо не се случи. Извадих писмата и ги прегледах. Те бяха страхотно пламенни. Някои мъже обичат да изливат чувствата си на хартия. В това отношение Харви Пембъртън бе стигнал до крайност.

Чух дращене по вратата, после тя бавно се отвори. С много подходяща за случая, явно предварително репетирана походка, мисис Пембъртън се появи в светлината на стаята и се загърна с дантелените си одежди.

— Съпругът ми още не се е приbral — каза тя. — Но може да си дойде всяка минута.

Огледах я добре.

— Дори да предположим, че наистина съм ви брат — рекох, — не мислите ли, че ще му бъде много по-приятно, ако облечете нещо, което не е чак толкова ефирно?

— Аз нося каквото си искам — отвърна тя. — В края на краищата вие сте ми брат.

— Все пак вървете да си сложите отгоре някое халатче, за да не забравя, че съм ви брат.

Тя направи една-две крачки към вратата, после спря и каза:

— Не е нужно да се държите толкова благоприлично.

— Така ли мислите.

— Искам да зная какво сте открили.

— Вие сте извън всякаква опасност — осведомих я аз. — Сега трябва само... — Мълкнах, като чух бръмчене на автомобил отвън. Моторът ръмжеше някак деловито, което не ми харесваше, и някой си изтърка доста гумите, докато спре колата.

— Това вече е Харви — каза тя.

— Но Харви няма да паркира колата си до бордюра пред входа, нали? — попитах аз.

— Да — призна мисис Пембъртън.

— Върнете се в стаята си.

— Но не разбирам защо сте толкова...

— Тръгвайте! — заповядах.

— Слушам, сър Галахад^[1] — отвърна тя.

Тръгна по коридора към стаята си. Чух тропот на нозе — някой заобикаляше къщата и тичаше към задния вход. После чух стъпки по стълбата, някой прекоси площадката и на вратата се позвъни четири-пет пъти — продължително и настойчиво.

Пъхнах няколко патрона в празния пълнител на пистолета си, угасих лампите, отворих вратата си, взех куфара си и зачаках.

Чух как мисис Пембъртън отиде до горната площадка на стълбището, застана там и се ослуша. След малко чух шумоленето на дрехите ѝ — слизаше. Излязох в коридора и се заковах на място.

Чух я да пита: „Кой е?“ и в отговор зад затворената врата гръмна нечий глас: „Полиция. Отворете.“

— Но аз... не разбирам.

— Отворете!

Тя отключи вратата. Чух хора да нахълтват в коридора, после мъжки глас произнесе:

— Аз съм лейтенант Силвестър. Искам да говоря с вас. Вие ли сте мисис Пембъртън?

— Да, но не мога да проумея какво ви води тук в този час. Все пак, лейтенанте, аз съм...

— Съжалявам — прекъсна я лейтенантът, — касае се за съпруга ви. Кога го видяхте за последен път?

— Ами точно тази вечер.

— По кое време тази вечер?

— Е, не знам точно.

— Къде го видяхте за последен път?

— Ще благоволите ли да ми кажете причината на този разпит?

— Къде — повтори той — видяхте съпруга си за последен път?

— Е, щом настоявате да знаете, той беше тук за вечеря, а после, около седем и половина, тръгна за кантората си.

— И не сте го виждали оттогава?

— Не.

— Съжалявам, мисис Пембъртън — каза офицерът, — но преди около половин час портиерът е намерил трупа на вашия съпруг на пода в кабинета му.

— Трупът на съпруга ми! — изпища тя.

— Да, мадам — потвърди лейтенантът. — Убит е с два куршума, изстреляни от 32-калибрсов пистолет. Гилзите бяха на пода в кабинета му. В съседния кабинет, обзаведен само с едно разнебитено бюро и два стола, открихме скрито микрофонно устройство, което може да работи като диктограф. В чекмеджето на същото бюро намерихме пистолета, с който е извършено убийството. А сега, мисис Пембъртън, кажете ни какво знаете за всичко това?

Секунда-две цареше мълчание, после тя промълви със слаб, уплашен глас:

— Ама аз нищо не зная.

— А какво знаете за оня кабинет до този на съпруга ви!

— Нищо.

— Никога ли не сте били там?

Този път тя отговори без колебание:

— Не, никога. Не зная какво ви кара да мислите, че шпионират съпруга си. Възможно е някой да е наел детективи. Аз обаче не знам нищо.

Върнах се на пръсти в стаята си, взех куфара и тръгнах безшумно по коридора към задната стълба. Чувах боботенето на мъжки глас и от време на време тънките, пискливи, полуистерични отговори на мисис Пембъртън.

Пипнешком заслизах по задната стълба. На задната врата имаше стъклено прозорче със спуснато перденце. Повдигнах ъгълчето на пердeto и надзърнах през стъклото. Виждах едната фигура на мъж, която се открояваше на светлината, процеждаща се от задния двор. Той държеше в ръцете си полицейски автомат с рязана цев.

Извадих от джоба си електрическо фенерче и заоглеждах кухнята. Намерих вратата за избата и се спуснах долу. От горния етаж се чуваше как някой размества столове, после тропот на сновящи из къщата нозе.

Избата имаше малко прозорче. Очистих паяжините и тръснах два паяка, като усетих, че пълзят по ръката ми. Дръпнах резето и отворих прозорчето. То се смъкна на пантите си и увисна навътре. Избутах куфара си навън, шепнешком отправих молитва към Добрата фея и подскочих. Опрях лакти на циментовия перваз. Като се извивах, успях да се привдигна, но внимавах да не закача с коленете си рамката на прозорчето и да не я отнеса със себе си. Изпълзях на моравата.

Никой не наблюдаваше тази страна на къщата. Вдигнах куфара си, прекосих на пръсти моравата и се проврях през живия плет. В съседния двор залая куче. Върнах се на тротоара и закрачих бързо. Погледнах през рамо и видях, че на втория етаж в къщата на Пембъртън светнаха лампи.

Ускорих крачка.

От един телефонен автомат проведох междуградски разговор с Е. Б. Джонатан. Никак не му беше приятно, че го вдигам от сън, но не му дадох възможност да мрънка.

— Клиентката ти — казах му аз — си има неприятности.

— Хм — измънка той, — нека почака до сутринта.

— Не — възразих аз, — мисля, че не може да чака.

— Защо да не може?

— Тя отива в затвора.

— За какво отива в затвора?

— Гръмнала два пъти в съпруга си с 32-калибров пистолет.

— Улучила ли го е?

— Няма грешка.

— А твоето положение какво е? — попита Джонатан.

— Беглец, преследван от правосъдието, който разговаря от улична телефонна кабина — отговорих му аз. — Портиерът ще свидетелствува, че съм я придружил до мястото, където е станала стрелбата. Портиерът е нейно куче. Ляга и вдига лапи, щом тя щракне с пръсти. А пък тя смята, че не би било зле да ме превърне в изкупителната жертва.

— Като припише убийството на теб ли?

— Именно.

— Какво те кара да мислиш така?

— Аз вярвам на някои жени много повече от теб, а на други — далеч по-малко. На тази вярвам далеч по-малко, отколкото ти й вярваш.

— Тя ми е клиентка — тръсна се Джонатан. — Не е способна на такова нещо.

— Знам, че е клиентка — казах. — Следователно за теб е чиста като ангел, но за мен не е. Накарах я да махне пистолета от чантата си, за да не се изкуши да го използува. При това оставих по пистолета отпечатъци от пръстите си. Като стане напечено, тя ще се сети за това, а портиерът ще се закълне във всичко, което говори тя.

Той зацъка с език:

— Ще наредя на Бонифейс веднага да дойде с колата си там — каза той. — Къде може да те намери?

— Никъде — отговорих аз и затворих телефона.

До гарата имаше закусвалня, отворена през цялата нощ. Поръчах си шест сандвича с кайма и много лук и помолих да ми ги сложат в кесия, за да ги взема със себе си.

Срещу апартамента, в който живееше Даяна Лок, бях забелязал къща с мебелирани стаи под наем. Отидох там.

Хазайната замърмори, че е много късно, но когато й предплатих наема за два дена, ми показа една стая в предната част на къщата.

— Работя нощем и ще спя денем — предупредих я аз. — Моля не позволявайте да ме беспокоят.

Казах й, че съм Питър Гибънс от Сиатъл. Тя прие това сънливо ибавно се отдалечи. В стаята намерих табелка „Не ме беспокойте“, която закачих на вратата. Заключих и си легнах.

Около три часа следобед излязох тихомълком в коридора на разузнаване. На масичката имаше вестници. Взех един, оставил пет цента и се върнах в стаята си.

От първата страница ме гледаше собственият ми портрет. „Търси се Питър Уеник, свързан с известна адвокатска кантора в столицата, за да бъде разпитан от местната полиция във връзка с убийството на мистър Пембъртън.“ Беше написано с едър чер шрифт.

Просто смайваща история: мисис Пембъртън „разказала всичко“. Тя потърсила консултация в адвокатската кантора във връзка с някакви изнудвачески писма. Адвокатската кантора я осведомила, че аз съм „репортер и детектив“. Пратили ме да проуча положението и да докладвам фактите. Тя ме завела в кабинета, където с помощта на един приятел портиер инсталирала диктофон. Подслушвал съм един разговор между съпруга й и „въпросната жена“.

Под претекст, че отивам в тоалетната, аз съм свалил райбера от вратата на кабинета, за да мога да се върна всеки момент.

Когато сме излизали, тя забравила да пусне райбера. Така съм си оставил възможност да се върна и да вляза в стаята.

Пъртиерът помнеше кога сме излезли. След около един час чул приглушени звуци — това вероятно били двата изстрела. Помислил, че идват от апусуха на някой камион. Бил в приземния етаж и четял. Звуците очевидно били дошли откъм уличката, но може да са били гърмежи, отекнали между стените на съседни постройки. Според медицинските власти смъртта е настъпила от около половин час до час и половина след излизането ни от сградата.

Мисис Пембъртън твърдеше, че си отишла вкъщи и че аз веднага съм излязъл. Не знаеше къде съм отишъл. Върнал съм се да ѝ кажа, че имам добри новини за нея, но преди да успея да ѝ ги съобщя, полицията пристигнала в къщата да я разпита във връзка със смъртта на съпруга ѝ. Докато полицията претърсвала къщата, аз съм се измъкнал през едно избено прозорче.

Артър Х. Бас, съдружник на Пембъртън, заявил, че от няколко дена Пембъртън бил много разстроен, бил казал, че му се налага незабавно да намери пари и предложил да продаде дела си от фирмата на много ниска цена. Бас с неохота направил формално предложение, но посъветвал Пембъртън да не го приема, и когато Пембъртън не се съгласил на такава нищожна сума, Бас се зарадвал, защото не искал да загуби Пембъртън като съдружник. Срещнали се с Пембъртън по негова молба, за да обсъдят въпроса.

Районният прокурор съобщаваше, че е разпитвал „замесената жена“. Тъй като тя, изглежда, е била „оскърбена“ от Пембъртън, а и някакъв „зяпльо“, който я следял, се опитал да разбие вратата на апартамента ѝ и това я принудило да се обади в полицията приблизително по същото време, когато Пембъртън е бил убит, полицията я освобождавала от всяка отговорност.

Изглежда, че този „зяпльо“, явно с цел да завърти любов, почукал на вратата ѝ и я осведомил, че е обратил бижутерийния магазин нания етаж. Тя побързала да съобщи на полицайите, които дошли в апартамента ѝ и я заварили много разсъблечена, много развълнувана и разстроена и очевидно искрена. Полицейските протоколи за посещението показваха, че полицайите действително са били в апартамента ѝ точно когато портиерът чул изстрелите, които несъмнено отнели живота на Пембъртън.

По-нататък се казваше, че мисис Пембъртън не можела с нищо да докаже своето алиби, но полицията била склонна да я признае за невинна, за да съсредоточи засега вниманието си върху издирването на Питър Уеник, репортера на адвокатската кантора.

Седрик Бонифейс, служител в адвокатската кантора, много потресен от събитията, побързал да пристигне в града и отседнал в хотел „Палас“. Досега властите не са му разрешили да говори с мисис Пембъртън, но вероятно ще му разрешат и това ще стане рано

следобед. Мистър Бонифейс изразил „надежда, че мистър Уеник ще съумее да се оправдае“.

Ето това беше положението.

Просто за развлечение обърнах на „Лични обявления“. Това ми е навик. Винаги ги чета в който и да е вестник. Под рубриката „С последната поща“ попаднах на нещо, което ме заинтересува. То бе просто: „П. У. Мога ли да помогна? Каквото и да е, обади ми се. М. Д.“

Ех, бива си го това момиче! Старият Джонатан с изопачената си, изкривена, предубедена представа за нежния пол подозираше всички жени, само не и клиентките. За него клиентките бяха светици. Аз приемах жените такива, каквите си бяха. Каквото и да се случеше, Мей Девърс нямаше да ме изостави.

Мисис Пембъртън се бе перчила с предизвикателните си прозрачни роби и ме бе нарекла сър Галахад, когато й казах да отиде да си сложи халат. Станеше ли напечено, щеше да ме хвърли на зверовете. Въпросът беше дали е убила мъжа си, докато аз бях в тоалетната, или пък се е върнала и го е убила след това и умишлено ме е представила на полицията като изкупителна жертва. В такъв случай добре беше изпипала работата си.

Вечерята ми се състоеше от два студени сандвича с кайма. Към пет часа дръпнах един стол до прозореца и се залових да наблюдавам. Червенокосата ме бе обвинила, че съм „зяпльо“ и ето сега бях точно такъв.

Не видях Даяна Лок да влиза или да излиза, нито пък някой друг познат. Когато се мръкна, в апартамента на Даяна светна лампа. Аз седях на мястото си и чаках. Около девет часа изядох още един сандвич с кайма. Омръзна ми да чакам и реших. Да ускоря развитието на събитията. Потърсих телефонния номер на кантората на „Бас и Пембъртън“ и го запомних. Беше Темпъл 491. Избръснах се, спресах се, сложих си костюм, в който никой от новите ми партньори не бе ме виждал, прекосих улицата, изкачих се по стълбата на жилищния блок и почухах на вратата на апартамент 3-А.

Отначало нищо не се случи. Коленичих, отлепих засъхналата дъвка от дупчицата на вратата и надзърнах. Тя идеше към вратата. И беше облечена.

Изправих се, когато стигна до вратата. Отвори я и попита:

— Какво има?

— Аз съм от полицията — заговорих този път с тънък, писклив, гъглив глас. — Искам да направя проверка във връзка с обаждането ви в полицейското управление снощи.

— Да? — попита тя. Никога не бе ме виждала без маска. — Какво ви интересува?

— Проверка заради обаждането ви — отвърнах. — Ако не възразявате, ще вляза. — Влязох, преди тя да успее да възрази. Отидох до един стол и седнах. Тя седна на друг стол.

Столът, на който седях аз, беше топъл.

— Извинете ме — рекох, — на този стол ли седяхте?

— Не. Аз седях на тоя — отговори ми тя.

Погледна ме и каза:

— Като че ли съм ви виждала преди. В лицето ви има нещо смътно познато. И ми се струва, че някъде съм чувала гласа ви.

Ухилих ѝ се и отвърнах:

— Аз никога не възразявам на дама, но ако ви бях срецинал някога по-рано, щях да помня това до сто и десет годишната си възраст.

Думите ми я накараха да се усмихне и да кръстоса крака. Погледнах пепелника. В него имаше две цигарени угарки. И двете димяха. В пепелника имаше само една кибритена клечка. Тя беше пречупена на две.

Червенокосата проследи погледа ми, засмя се и смачка угарките.

— Аз винаги оставям неугасени угарки — каза тя. — Та какво искахте?

Пъхнах ръка под ревера на сакото си и пригответих пистолета.

— Мис Лок — рекох, — разберете, че факторът време тук е много важен. Въпросът е по кое време сте се обадили в полицията, а също и кога полицията е пристигнала тук. Искаме да проверим внимателно всички тези неща. За тази цел направих в телефонната компания справка за разговорите ви. Изглежда, че вие сте се свързали с Темпъл 491 много скоро след обаждането си в полицията. Можете ли да mi разкажете за този разговор?

Цяла минута тя оглеждаше лакираниите си нокти, после вдигна очи и отвърна:

— Да, ще бъда откровена. Обадих се на мистър Пембъртън.

— Защо му се обадихте?

— Предполагам, ще разберете — отговори тя, — че в много отношения се чувствувах твърде близка с мистър Пембъртън. Той беше... е, беше ме подмамил и излъгал, но все пак... Ох, просто не исках да му създавам неприятности. Обадих му се, за да му кажа, че се извинявам.

— Разговаряхте ли с него? — Гърлото вече ме заболяваше; толкова се напрягах да си променям гласа.

Тя отново се поколеба, после каза:

— Не, той не се яви на телефона.

— В телефонната компания отчитат броя на разговорите ви — рекох. — Там ме осведомиха, че този разговор се е състоял.

Тя още веднъж огледа ноктите си и отвърна:

— Някой се обади на телефона, но каза, че е портиерът и чистел кабинетите. Затова затворих.

Така вече знаех всичко, което ми беше нужно. Сега заговорих с истинския си глас:

— Знаете ли, Даяна, изиграли са ви мръсен номер. Според мен на Бас му е било все едно, що се отнася до вас. Той искал дела на Пембъртън от фирмата. Всъщност трябало непременно да го получи, защото злоупотребявал с пари. Той е бил въображаемият „адвокат“ зад гърба ви. Вие сте негова пионка, а Бас ви е карал да изнудвате Пембъртън. Надявал се Пембъртън толкова да се оплете, че той, Бас, да може да използува онай хитра точка от договора за съдружие и да откупи дела му за две хиляди долара. Когато Пембъртън казал, че ще повика финансов ревизор, за да извърши пълна проверка на счетоводните книги и да установи на колко възлиза половината дял, Бас се уплашил.

Чак устните й пребледняха, но не каза нищо.

Аз продължих:

— Щом вашият „крадец“ си отишъл и сте открили, че писмата ги няма, вие сте се обадили на Бас и сте му разказали за случилото се. Той бил в частния си кабинет, чакал телефонен разговор, чакал също Пембъртън да се върне и да приеме предложението му като последна надежда. Но Бас излезе много хитър. Той сигурно е разбраł, че аз не съм брат на Олив Пембъртън. Сетил се е, че съм детектив. Това значело, че Олив е посветена в играта с Даяна, а той бил достатъчно умен да се сети, че в кабинета на Пембъртън може би работи

диктограф. Направил малко разследване. Вратата за съседния кабинет не била заключена и той влязъл, претърсил помещението и открил пистолета. Очевидно пистолетът е бил оставен там или от Олив, или от мен. Можело да се установи, че принадлежи на някого от нас двамата. Всичко изглеждало тип-топ. Бас взел пистолета, свършил работата си и го върнал на мястото му. Нямал друг изход, освен да убие Пембъртън. Без писмата планчето му за шантаж се провала. Нямало откъде да вземе пари, за да покрие липсата, която щяла да се установи при ревизията. Това значело да отиде в затвора. Е, той и без това ще отиде и ще остане там, докато дойде време да влезе в дървения сандък.

Разбира се, междувременно червенокосата ме бе познала.

— Ах, ти с твоите перли! — озъби се тя, ала това бе сама опит да прикрие растяжия страх в очите си.

— Следователно — продължих аз — вие прочите на Бас. Бас не иска полицията да узнае, че той стои зад вашия изнудвачески номер, а вие можете да го докажете. Той ще се опита да се отърве и от двама ни.

— Артър не би постъпил така — извика тя.

Вратата на стенния шкаф беше пред мен, а вратата на банята — зад мен. Но благодарение на едно огледало на вратата на шкафа можех да виждам и вратата на банята. Не откъсвах очи от двете врати.

— Но ще го направи — уверих я аз, — и това ви е известно. Той вече е извършил едно убийство. Иначе защо е дошъл тук да ви предупреди при никакви обстоятелства да не признавате, че сте разговаряли по телефона с него?

Тя облиза устни и попита:

— Отде знаете всички тия неща?

— Зная ги — отговорих й аз, — защото, доколкото ми е известно, хора, които са работили някога като горски стражари в суха местност, придобиват неизменния навик да чупят кибрите клечки на две, преди да ги хвърлят. Разбрах, че оная нощ той е бил тук, защото в пепелника ви имаше счупени клечки. Пратил ви е да повлияете на Харви Пембъртън. Зная, че е тук тази вечер. Зная също, че е бил в кабинета. Точно преди да дойдете е разговарял с Харви Пембъртън. Не го чух да взема асансьора, затова зная, че след като е завършил този разговор, е влязъл в кабинета си. И още е бил там, когато аз си отидох.

— Но той не би постъпил така — повтори тя. — Артър не е способен на такова нещо.

— Но вие сте му телефонирали веднага след открадването на ония писма и сте му съобщили за кражбата, нали?

— Да — отвърна тя, — аз...

Вратата зад мен се открехна с един сантиметър. Видях бавно да се подава дуло на пистолет, но едва когато пръстите ми бяха вече на дръжката на моя пистолет, разбрах, че цевта не беше насочена към мен, а към нея.

— Наведи се! — креснах.

Мисля, че именно внезапният ми крясък я накара от уплаха да загуби самообладание. Тя не се наведе, а се отдръпна от мен, сякаш към нея бе полетяла тухла. Пистолетът гръмна. Куршумът иззвиръ във въздуха точно там, където преди малко се намираше главата ѝ, и се заби в мазилката. Аз се извъртях и стрелях през вратата. Видях как цевта на пистолета трепна. Стрелях повторно и тогава се показва една ръка, която увисна към пода. Пистолетът падна от безжизнени пръсти и Артър Бас се просна с цял ръст в стаята.

Старият Джонатан ме гледаше убийствено с малките си злобни очички, които святкаха над синкаво-белезниковите торбички, издули се под очните ябълки.

— Уеник — каза той, — ти ми се виждаш като дявол!

— Съжалявам — казах аз.

— Имаш мърляв вид.

— Не съм се обръснал още.

— Ако се съди по всички сведения — рече той, — ти си разбулил убийството на Пембъртън и полицията в Къlvъртън те е пуснala с благодарности някъде преди десет часа снощи. Седрик Бонифейс беше в юридическия отдел на библиотеката, проучваше въпроса за предумишлените убийства. Той научил за станалото едва след като полицията получила показанията на умиращия Бас и ти си заминал.

Кимнах.

— А сега ми кажи — рече Джонатан — защо не ми докладва нищо, дявол да го вземе?

— Извинявам се — отговорих му аз, — но си имах светски ангажименти.

— Светски ангажименти ли! — избухна той. — Ти си излизал с някаква жена!

Кимнах.

— Излязох с една млада дама — признах си аз, — отпразнувахме рождения й ден.

Джонатан защрака с пръсти.

— Излизал си с млада дама ли! — изсумтя той. Аз бях поставил апартамента ти под наблюдение, щяха да ме уведомят веднага щом се прибереш. Ти не си се прибирал до шест часа тази сутрин.

Послушах глухото пукане на пръстите му, после му се усмихнах.

— За късмет — рекох аз — младата дама е родена в пет часа сутринта, затуй трябваше да дочакам този час и да й помогна да отпразнува рождения си ден. Ако не ми вярвате, можете да попитате Мей Девърс.

---

[1] Един от рицарите на Кръглата маса, въплъщение на рицарски добродетели. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.